

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 marca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przeliczył P. P. (1) rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 lutego 2014 r. (od dnia nabycia uprawnień).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał ponadto, że do ustalenia wysokości renty przyjęto następujące okresy: składkowy wynoszący 26 lat 11 miesięcy i 27 dni (tj. 323 miesiące) oraz nieskładkowy wynoszący 3 lata 8 miesięcy i 20 dni (tj. 21 miesięcy), a wysokość wyliczonej renty wyniosła 1 203,40 zł. Z uwagi na fakt, iż P. P. (1) nabył prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy kwota renty wyniosła 938,66 zł (od kwietnia kwota świadczenia wyniosła 953,68 zł) tj. 75% ww. kwoty. Po dokonaniu wyrównań, potrąceń i odliczeń miesięczna kwota świadczenia P. P. (1) do wypłaty od 1 kwietnia 2014 r. wyniosła 816,85 zł. Mocą niniejszej decyzji uchylono decyzję z dnia 18 lutego 2014 r.

(decyzja k.47 plik I akt ZUS)

W odwołaniu od powyższej decyzji P. P. (1) wyjaśnił, że przeżył udar mózgu, a jego skutkiem jest niedowład połowiczny prawostronny. Obecnie ma problemy w sprawnym posługiwaniu się prawą ręką co jest o tyle istotne, iż jest osobą praworęczną. Skarżący podniósł, że na skutek doznanego urazu nie może także sprawnie poruszać się, a przy chodzeniu używa kuli łokciowej (poza tym wnioskodawca skarży się na ograniczoną ruchomość w stawie kolanowym prawym). W ocenie odwołującego nie może on wykonywać żadnej pracy zarobkowej.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie. Podał, iż decyzją z dnia 26 marca 2014 r. uchylono decyzję z dnia 18 lutego 2014 r. i ustalono wnioskodawcy uprawnienia do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 lutego 2014 r. do 31 stycznia 2014 r.

(odpowiedź na odwołanie k.5-5 odwrót)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony P. P. (1) urodził się (...). Ubezpieczony posiada wykształcenie zawodowe w zawodzie kierowcy - mechanika samochodowego. Ubezpieczony oprócz pracy jako kierowca - mechanik samochodowy pracował także jako galwanizer oraz pracownik produkcji.

(okoliczności bezsporne)

W okresie od 23 stycznia 2013 r. do 31 stycznia 2014 r. P. P. (1) pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 16 grudnia 2013 r. P. P. (1) złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(wniosek k.35 plik I akt ZUS)

Lekarz orzecznik ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej rozpoznał u ubezpieczonego: niedowład prawostronny i afazję motoryczną w następstwie udaru niedokrwiennego mózgu (lipiec 2011 r.), chorobę zwyrodnieniową stawów kolanowych, nadciśnienie tętnicze, cukrzycę typu 2 leczoną doustnie. Orzeczeniem z dnia 29 stycznia 2014 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 28 lutego 2017 r. oraz, że nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

(opinia lekarska z dnia 29 stycznia 2014 r. k.53-53 odwrót w dokumentacji orzeczniczo- medycznej wnioskodawcy, orzeczenie k.38 - 38 odwrót plik I akt ZUS)

Powyższe orzeczenie legło u podstaw wydania decyzji z dnia 18 lutego 2014 roku. (decyzja k.41 plik I akt ZUS)

Od powyższego orzeczenia ubezpieczony złożył sprzeciw.

(okoliczności bezsporne)

Komisja lekarska ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania ubezpieczonego oraz po dokonaniu analizy dokumentacji medycznej rozpoznała u ubezpieczonego: niedowład prawostronny z afazją niewielkiego stopnia po przebytych w 2011 r. udarze mózgu (obserwacja w kierunku niedowładu trójkończynowego), chorobę zwyrodnieniową stawów kolanowych, nadciśnienie tętnicze poddające się leczeniu, cukrzycę typu 2 leczoną lekami doustnymi, przebyte w 1986 r. złamanie prawej kości udowej i lewego podudzia. Orzeczeniem z dnia 17 marca 2014 roku komisja lekarska ZUS uznała, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 28 lutego 2017 r. oraz że nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

(opinia lekarska z dnia 17 marca 2014 r. k.68-70 w dokumentacji medycznej wnioskodawcy, orzeczenie k.45 – 45 odwrót plik I akt ZUS)

Powyższe orzeczenie komisji lekarskiej legło u podstaw wydania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzji z dnia 26 marca 2014 r. Jej mocą przeliczono P. P. (1) rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 lutego 2014 r. (od dnia nabycia uprawnień). Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał ponadto, że do ustalenia wysokości renty przyjęto następujące okresy: składkowy wynoszący 26 lat 11 miesięcy i 27 dni (tj. 323 miesiące) oraz nieskładkowy wynoszący 3 lata 8 miesięcy i 20 dni (tj. 21 miesięcy), a wysokość wyliczonej renty wyniosła 1.203,40 zł. Z uwagi na fakt, iż P. P. (1) nabył prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy kwota renty wyniosła 938,66 zł (od kwietnia kwota świadczenia wyniosła 953,68 zł) tj. 75% ww. kwoty. Po dokonaniu wyrównań, potrąceń i odliczeń miesięczna kwota świadczenia P. P. (1) do wypłaty od 1 kwietnia 2014 r. wyniosła 816,85 zł. Mocą niniejszej decyzji uchylono decyzję z dnia 18 lutego 2014 r.

(decyzja k.47 plik I akt ZUS)

U ubezpieczonego rozpoznano przebyty udar mózgu bez objawów istotnego ograniczenia sprawności ruchowej w postaci niedowładów czy porażenia kończyn oraz zaburzenia koordynacji ruchowej. Brak jest danych, że objawy o takim charakterze były leczone po dacie złożenia wniosku i po dacie wydania opinii przez komisję lekarską ZUS. Obecnie ubezpieczony porusza się przy pomocy kul łokciowych z powodu zmian w stawach biodrowych. Z punktu widzenia neurologa brak jest podstaw do orzeczenia w stosunku do ubezpieczonego całkowitej niezdolności do pracy zawodowej. P. P. (1) jest częściowo, okresowo do końca lutego 2017 r., niezdolny do pracy.

(opinia biegłego neurologa J. Z. k.17-18 odwrót, k.142-142 odwrót)

Ubezpieczony leczy się z powodu cukrzycy typu 2, która jest wyrównana i niepowikłana w stopniu istotnym. Ubezpieczony jest leczony lekami doustnymi i wymaga kontroli w poradni POZ i diabetologicznej. Schorzenia diabetologiczne nie powodują u wnioskodawcy niezdolności do pracy.

(opinia biegłego diabetologa M. C. – P. k.19-20 odwrót)

W badaniu psychologicznym u ubezpieczonego stwierdzono: prawidłową orientację w miejscu i czasie oraz przeciętny poziom funkcjonowania intelektualnego. W badaniu psychometrycznym nie ujawniły się cechy organicznych uszkodzeń w obrębie (...). U ubezpieczonego nie występują zakłócenia w sferze sprawności procesów poznawczych. Ubezpieczony podczas badania chciał pokazać lepsze funkcjonowanie, niż ma to miejsce w rzeczywistości. W sferze emocjonalnej stwierdza się znaczne zaburzenia, powodujące w zachowaniu reakcje silnie nacechowane emocjonalnie, nieadekwatne do siły bodźca, przy znacznie podwyższonym napięciu emocjonalnym. Podczas badania nie ujawniły się objawy wytwórcze. U ubezpieczonego rozpoznano zaburzenia adaptacyjne.

(opinia biegłego psychologa A. T. k.11-15)

Badaniem psychiatrycznym u wnioskodawcy stwierdzono zaburzenia osobowości na podłożu zmian organicznych w (...), które przejawiają się głównie zaburzeniami sfery emocjonalno - popędowej, a więc zwiększoną drażliwością, napięciem, rozwlekłością, dygresyjnością w wypowiedziach, w nagłych reakcjach emocjonalnych. Nie potwierdzono objawów depresyjnych, psychotycznych, otępiennych. Z punktu widzenia psychiatry wnioskodawca jest częściowo, okresowo, niezdolny do pracy do dnia 28 lutego 2017 r. i brak jest podstaw do stwierdzenia u niego całkowitej niezdolności do pracy w tej dacie.

(opinia biegłego psychiatry – H. K. k.21-23)

U ubezpieczonego rozpoznano nadciśnienie tętnicze leczone farmakologicznie, wyrównane. W chwili obecnej w stosunku do wnioskodawcy brak jest dostępnych danych klinicznych, medycznych, które pozwalałyby na rozpoznanie innych schorzeń kardiologicznych niż nadciśnienie tętnicze, które jest prawidłowo kontrolowane lekami. Brak jest podstaw do stwierdzenia u ubezpieczonego niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej z powodu chorób układu krążenia.

(opinia biegłego sądowego specjalisty kardiologa – R. G. k.32-35)

U ubezpieczonego stwierdzono: stan po udarze mózgu, wygojone złamania kości udowej prawej ze skróceniem kończyny i upośledzeniem funkcji, wygojone złamanie kości goleni lewej oraz zmiany zwyrodnieniowe stawów kolanowych, szczególnie lewego. Schorzenia te powodują częściową niezdolność ubezpieczonego do pracy, a niezdolność ta ma charakter długotrwały do końca lutego 2017 r.

Schorzenia ortopedyczne tj. wygojone złamanie kości udowej prawej, złamanie kości goleni lewej oraz zmiany zwyrodnieniowe kolan oraz zespół bolesnego barku prawego (z powodu tych schorzeń wnioskodawca leczył się w poradni ortopedycznej w latach 2012 -2014) były to schorzenia towarzyszące i nigdy nie powodowały i nie powodują nadal całkowitej niezdolności do pracy ubezpieczonego.

(opinia biegłego ortopedy M. S. k.37-40, k.134-135)

W dniu 11 lutego 2015 r. P. P. (1) złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(wniosek plik I akt ZUS)

Lekarz orzecznik ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej rozpoznał u ubezpieczonego: niedowład połowiczny prawostronny objawowy i afazję ruchową po przebyłym udarze mózgu niedokrwiennym w 2011 r., naczyniopochodne uszkodzenie mózgu, zaawansowaną chorobę zwyrodnieniową stawów, nadciśnienie tętnicze oraz cukrzycę typu 2. Orzeczeniem z dnia 10 czerwca 2015 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy do 28 lutego 2017 r.

(opinia lekarska z dnia 10 czerwca 2015 r. k.81-82 odwrót w dokumentacji orzeczniczo-medycznej wnioskodawcy, orzeczenie w pliku I akt ZUS)

Powyższe orzeczenie legło u podstaw wydania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzji z dnia 24 czerwca 2015 r. Jej mocą przeliczono P. P. (1) rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 11 lutego 2015 r. (tj. od dnia złożenia wniosku) do dnia 28 lutego 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał ponadto, że do ustalenia wysokości renty przyjęto następujące okresy: składkowy wynoszący 26 lat 11 miesięcy i 27 dni (tj. 323 miesiące) oraz nieskładkowy wynoszący 3 lata 8 miesięcy i 20 dni (tj. 21 miesięcy), a wysokość wyliczonej renty wyniosła 1.203,40 zł (po waloryzacji z dnia 1 marca 2015 r. uległa zwiększeniu do kwoty 1.307,56 zł.). Po dokonaniu wyrównań, potrąceń i odliczeń miesięczna kwota świadczenia P. P. (1) do wypłaty od 1 sierpnia 2015 r. wyniosła 1.101,88 zł.

(decyzja plik I akt ZUS)

U ubezpieczonego rozpoznano: chorobę zwyrodnieniową stawów kolanowych, zwyrodnienie wielowarstwowe, samoistne nadciśnienie, cukrzycę insulinoniezależną, niedowład połowiczny prawostronny po przebyłym udarze niedokrwiennym mózgu w 2011 r. Ubezpieczony na dzień 17 marca 2014 r. był również całkowicie niezdolny do pracy. W okresie od marca 2014 r. do czerwca 2015 r. nie doszło do pogorszenia stanu zdrowia wnioskodawcy.

(opinia biegłego z zakresu medycyny pracy P. R. k.158-167, k.187-189)

Całkowita niezdolność do pracy u wnioskodawcy istniała zarówno w dacie złożenia wniosku w lutym 2014 r. jak i w dacie wydania decyzji w marcu 2014 r. Pomiędzy marcem 2014 r. , a czerwcem 2015 r. nie doszło do pogorszenia stanu zdrowia wnioskodawcy z przyczyn neurologicznych.

(opinia uzupełniająca biegłego sądowego specjalisty medycyny pracy oraz neurologii P. R. k.min.00:04:00 – 00:13:26 protokołu rozprawy z dnia 11 lipca 2016 r.)

Powyzszy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów w postaci orzeczenia lekarza orzecznika i komisji lekarskiej ZUS, wniosku o przyznanie renty oraz opinii lekarskich.

W toku postępowania ubezpieczony zakwestionował ustalenia lekarza orzecznika i komisji lekarskiej ZUS wskazujących, że nie jest on całkowicie niezdolny do pracy, a jedynie częściowo.

Celem weryfikacji stanowiska ubezpieczonego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych: psychologa, psychiatry, diabetologa, kardiologa, ortopedy, neurologa oraz specjalisty medycyny pracy – neurologa.

Biegli wydali opinie po przeprowadzeniu stosownych badań i analizie dostępnej dokumentacji lekarskiej ubezpieczonego. Określili schorzenia występujące u ubezpieczonego oraz ocenili ich znaczenie dla jego zdolności do pracy, odnosząc swą ocenę do kwalifikacji zawodowych. Wskazać należy, że ze złożonych opinii wynika, że schorzenia natury kardiologicznej i diabetologicznej nie powodują u ubezpieczonego niezdolności do pracy, a schorzenia natury psychiatrycznej i ortopedycznej mogą być podstawą do stwierdzenia u ubezpieczonego istnienia stanu częściowej niezdolności do pracy.

Ze złożonych opinii przez biegłych z zakresu neurologii i ortopedii wynika, że dominującym schorzeniem u ubezpieczonego jest schorzenie natury neurologicznej i to ono ma decydujący wpływ na ocenę czy ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy. W trakcie postępowania w kwestii niezdolności do pracy ubezpieczonego z przyczyn neurologicznych opinie złożyli: specjalista neurolog J. Z. oraz specjalista medycyny pracy P. R., co jednak istotne biegli ci różnili się od kiedy u ubezpieczonego powstał stan całkowitej niezdolności do pracy. O ile biegły J. Z. wskazywał, że ubezpieczony nie był całkowicie niezdolny do pracy w dacie złożenia wniosku (tj. w lutym 2014 r.) jak i w dacie wydania zaskarżonej decyzji, o tyle P. R. wskazywał, że pomiędzy lutym 2014 r., a dniem wydania decyzji stan zdrowia nie uległ zmianie co jednoznacznie wskazuje, że już wówczas ubezpieczony był całkowicie niezdolny do pracy. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego P. R. daje pełniejszy obraz zdrowia wnioskodawcy. Biegły P. R. dokonał oceny stanu zdrowia ubezpieczonego także w zakresie medycyny pracy. Co jednak istotne, biegły P. R. szczegółowo wyjaśnił, że pomiędzy lutym 2014 r., a czerwcem 2015 r. nie doszło u ubezpieczonego do istotnej zmiany stanu zdrowia z przyczyn neurologicznych i tym samym ubezpieczony był całkowicie niezdolny do pracy już w lutym 2014 r.

Należy dodać, że dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, jedynie wtedy gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku II CR 817/73, nie publ.).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne i skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z treścią art. 57 pkt. 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 r., poz.884) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu o ile, jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, niezdolność powstała w okresach wymienionych w cyt. artykule, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Na podstawie art.107 ww. ustawy prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Zgodnie z treścią art.12 ww. ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art.13 ust.1 ww. ustawy).

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że ubezpieczony posiadał prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do dnia 31 stycznia 2014 r., a w grudniu 2013 r. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 lutego 2014 roku do 28 lutego 2017 roku. Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że dominującym u ubezpieczonego schorzeniem jest niedowład połowiczny prawostronny po przebytych udarze niedokrwiennym mózgu w 2011 r.

W trakcie niniejszego postępowania ubezpieczony złożył kolejny wniosek o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy, a orzeczeniem z dnia 10 czerwca 2015 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy do 28 lutego 2017 r. Orzeczenie to legło u podstaw przyznania wnioskodawcy od dnia 11 lutego 2015 r. prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Wobec takich ustaleń postępowanie w dalszej części sprowadziło się do rozstrzygnięcia czy w okresie od 1 lutego 2014 r. do 10 lutego 2015 r. wnioskodawca był również całkowicie niezdolny do pracy.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż w spornym okresie od 1 lutego 2014 roku do 10 lutego 2015 roku ubezpieczony był również całkowicie niezdolny do pracy. Okoliczność ta została potwierdzona dowodem z opinii biegłego z zakresu neurologii i medycyny pracy. Z opinii tej wynika jednoznacznie, iż w 2015 r. organ rentowy uznał wnioskodawcę za całkowicie niezdolnego do pracy głównie z przyczyn neurologicznych – stan po udarze. Jednocześnie biegły wskazał, że ponowna ocena stanu zdrowia dokonana w 2015 r. przez lekarza orzecznika oraz konsultanta neurologa ZUS dotyczyła głównie stanu neurologicznego, gdyż stan po udarze został wpisany jako główna przyczyna całkowitej niezdolności do pracy. Biegły porównując opis stanu neurologicznego dokonany przez lekarza orzecznika i konsultanta neurologa ZUS w 2014 r. i 2015 r. nie stwierdził istotnej różnicy. Nie można zatem stwierdzić, że w okresie od 1 lutego 2014 r. do 10 lutego 2015 r. ubezpieczony był jedynie częściowo niezdolny do pracy, bowiem w jego stanie zdrowia nie było żadnych zmian.

Wobec powyższego Sąd na podstawie art.477¹⁴§2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 lutego 2014 roku do 10 lutego 2015 roku.

W toku postępowania ubezpieczony był reprezentowany przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Pełnomocnik ubezpieczonego złożył wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej oświadczając, iż koszty te nie zostały opłacone ani w całości ani w części.

Zgodnie z treścią 22³ ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku radcach prawnych (teksty jednolity Dz.U. z 2014 roku, poz.637) koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu ponosi Skarb Państwa.

Od 1 stycznia 2016 roku obowiązuje rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2015 roku, poz.1805). Zgodnie z treścią §22 ww. rozporządzenia do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego należy ustalić na podstawie §11 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz.U. 2013.490), przy uwzględnieniu treści §2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 lipca 2015 roku zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2015 roku, poz.1078). Wynagrodzenie to należy, stosownie do treści §2 ust.3 ww. rozporządzenia z dnia 28 września 2002 roku, podwyższyć o należny podatek od towarów i usług obowiązujący w dniu wydania orzeczenia. W dniu wydania orzeczenia obowiązywała stawka podatku od towarów i usług w wysokości 23% (art.146 a punkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (Dz. U. nr 54, poz.535 ze zm.), dodany na podstawie art.19 punkt 5 ustawy z dnia 26 listopada 2010 roku o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. nr 238, poz.1578, obowiązującej od 1 stycznia 2011 roku).

Wobec powyższego Sąd zasądził na rzecz ubezpieczonego od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. kwotę 73,80 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie złożenia apelacji
2. Wypożyczyć pełnomocnikowi ZUS akta rentowe, zobowiązując do zwrotu w razie złożenia apelacji.
3. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy.

20.09.2016 r.